

R O Z H O D N U T I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako Disciplinárny súd Slovenskej republiky – odvolací senát zložený z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Miloslavy Čutkovej, JUDr. Ladislava Mejstríka, Mgr. Jozefa Šimona a JUDr. Ladislava Tomčovčíka, v disciplinárnej veci **JUDr. V O**, nar. sudkyne Okresného súdu K, pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 5. októbra 2009 prejednal o d v o l a n i e predsedu Okresného súdu K proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu, sp. zn. 1 Ds 16/2008 z 20. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov **z r u š u j e** rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu z 20. mája 2009, č. k. 1 Ds 16/2008-150, **a v r a c i a** vec disciplinárnemu súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd rozhodnutím, č. k. 1 Ds 16/2008-150 z 20. mája 2009, rozhodol o návrhu predsedu Okresného súdu K z 18. novembra 2008 na disciplinárne konanie sudkyne Okresného súdu K JUDr. V C, ak, že

I/ Podľa § 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov zastavil disciplinárne konanie proti JUDr. V O pre skutok, ktorého sa mala dopustiť tak, že vo veci Okresného súdu K sp. zn. 15C 345/2000, ktorá jej bola pridelená, konala so značnými zbytočnými priet'ahmi, pretože návrh na začatie disciplinárneho konania

bol podaný oneskorene.

II/ Podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov oslobodil JUDr. V O spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorého sa mala dopustiť tak, že vo veciach Okresného súdu K sp. zn. 15C 31/2008, 15C 24/2008, 15C 23/2004, 15C 77/2008, 15C 74/2006, 15C 53/2008, 15C 35/2006, 15C 103/2006 nevyhotovila rozhodnutia v lehote stanovenej ustanovením § 158 ods. 3 O. s. p., pretože tento skutok nie je disciplinárnym previnením.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie pod bodom I/ odôvodnil tak, že podľa jeho zistenia predseda okresného súdu dňa 14. mája 2008 písomne odpovedal účastníčke konania na jej sťažnosť na prietahy v konaní pod sp. zn. 15C 345/2000 (vedenej pod Spr. 49/2008). To znamená, že 14. mája 2008 bol pracovný deň (streda), kedy začala plynúť lehota a 14. novembra 2008, kedy skončila lehota podľa § 63 ods. 4 Tr. por., ktorý sa číselne zhoduje s dňom, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty, bol piatok – pracovný deň. Lehota na podanie návrhu skutku pod bodom I/ návrhu tak uplynula dňa 14. novembra 2008. Vzhľadom na to, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný na pošte dňa 20. novembra 2008 (štvrtok) a doručený disciplinárnemu súdu dňa 24. novembra 2008 (pondelok), teda oneskorene, disciplinárny súd rozhodol tak, že disciplinárne konanie pre skutok v bode I/ návrhu ako oneskorene podaný zastavil. Po právnej stránke odôvodnil súd prvého stupňa svoje rozhodnutie ustanovením § 120 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a ustanovením § 63 Tr. por. Procesný postup odôvodnil ustanovením § 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Rozhodnutie pod bodom II/ odôvodnil súd prvého stupňa tak, že vyhodnotením dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k názoru, že skutok uvedený pod bodom II/ výroku rozhodnutia sa stal, to znamená, že sudkyňa vyhotovila vo všetkých uvádzaných rozhodnutiach rozhodnutia po lehote stanovenej v ustanovení § 158 ods. 4 O. s. p. Disciplinárny súd bol toho názoru, že sudkyňa všetky svoje žiadosti o predĺženie lehoty riadne zdôvodnila, ktoré dôvody je možné považovať za legitímne. V takomto konaní a postupe sudkyne nevidel súd prvého stupňa zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudcu, resp. úmysel nekonat' plynule bez zbytočných prietahov. Naopak, sudkyňa tým,

že požiadala o predĺženie lehoty, či už z objektívnych alebo subjektívnych dôvodov, zvolila legitímny postup, ktorý jej umožňuje ustanovenie § 158 ods. 4 O. s. p. Úmysel, resp. zavinené nesplnenie povinnosti sudcu nemožno sudkyňi pripísať už aj z dôvodu, že predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku žiadala o pomerne krátku dobu, najdlhšie o 17 dní. Osobitne nie je možné sudkyňi vyčítať postup vo veci, sp. zn. 15C 77/2008, kde bol rozsudok vyhlásený dňa 24. septembra 2008, pretože z tohto spisu nevyplývalo a nebol zdôvodnený postup vyššej súdnej úradníčky, ktorej bol spis predložený na prípravu konceptu rozsudku, keď tento bez vypracovania konceptu predložila kancelárii a navyše v období, keď sa sudkyňa nachádzala na rehabilitačnom pobyte (dňa 24. októbra 2008). Súd prvého stupňa považuje za nepochopiteľný postup tejto vyššej súdnej úradníčky, keď rozhodnutá vec bola jednoduchá a navyše s ustanovenou opatrovníčkou na strane odporkyne, s čím vyšší súdni úradníci na ostatných súdoch nemajú problémy. Ak vyššia súdna úradníčka mala relevantný dôvod na to, aby nesplnila poverenie sudkyne, mala to v spise riadne zdôvodniť. Sudkyňi je možné vytknúť oneskorené žiadosti o predĺženie lehoty vo veciach, sp. zn. 15C 23/2004 a 15C 24/2008, kde boli vyhlásené rozsudky dňa 30. septembra 2008, pričom o predĺženie lehoty požiadala až 31. októbra 2008, hoci po rehabilitačnom pobyte nastúpila dňa 28. augusta 2008, najneskôr tak mohla urobiť už 30. októbra 2008, kedy mala vedomosť o svojej práceneschopnosti. V konečnom dôsledku však tieto dva rozsudky zrejme počas práceneschopnosti vyhotovila 8 dní po lehote. Súd prvého stupňa bol ďalej toho názoru, že sudkyňa mala relevantné dôvody na požiadanie o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudkov, či už objektívne (pracovná zaťaženosť, intenzita pojednávaní, účasť na odbornom seminári) alebo aj subjektívne (čerpanie dovolenky, rehabilitačný pobyt, úplná pracovná vyčerpanosť a následná práceneschopnosť). Práve v takýchto prípadoch sa objektívnym spôsobom snažila o elimináciu dôsledkov vyplývajúcich z porušenia ustanovenia § 158 ods. 4 O. s. p. Aj keď je štátna správa súdov zodpovedná za dodržiavanie, resp. plnenie si povinností sudcov, predsa len by bolo vhodné, aby inštitút upravený v ustanovení § 158 ods. 4 O. s. p. bol využívaný aj na ochranu sudcov, najmä pri ich objektívnych, ale aj subjektívnych dôvodoch, pokiaľ nedôjde k jeho zneužitiu. Štátna správa súdu mala objektívnejšie a včas vyhodnotiť jednotlivé žiadosti sudkyne o predĺženie lehoty už aj vzhľadom na to, že mala vedomosti o prítomnosti, resp. neprítomnosti sudkyne z rôznych dôvodov na pracovisku v mesiaci október 2008. Súd prvého stupňa dospel k záveru po vyhodnotení všetkých dôkazov, že skutok, ktorý sa stal pod bodom II/ výroku rozhodnutia, nie je disciplinárnym previnením, a preto sudkyňu spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pod bodom II/ podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov oslobodil.

Písomným podaním z 28. júla 2009, ktoré bolo odovzdané na poštovú prepravu 3. augusta 2009 a doručené disciplinárnemu súdu 5. augusta 2009, proti rozhodnutiu podal odvolanie predseda Okresného súdu K. V úvode odvolania požiadal, aby odvolací senát disciplinárneho súdu podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a sám vo veci rozhodol v súlade s jeho návrhom na začatie disciplinárneho konania z 18. novembra 2008. Odvolateľ odôvodnil odôvodnenie proti prvému výroku napadnutého rozhodnutia tým, že v odpovedi na sťažnosť zo dňa 14. mája 2008, na ktorú rozhodnutie poukazuje, je totiž podaná sťažnosť vyhodnotená predsedom súdu ako nedôvodná, čo je možné si overiť zo spisu súdu, sp. zn. Spr. 49/2008. V uvedený deň teda nemohla začať plynúť lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, nakoľko predseda súdu bol toho názoru, že s prihliadnutím na skutkovú obťažnosť veci postupuje zákonná sudkyňa v konaní priebežne. Tu je nutné ale zdôrazniť, že do procesného postupu, spôsobu a rozsahu dokazovania v jednotlivých súdnych konaniach štátna správa súdu nie je oprávnená zasahovať. Preto ani v iných konaniach nie je podľa jeho názoru možné stanoviť začiatok plynutia lehoty na podanie disciplinárneho konania odo dňa odpovede na sťažnosť jej podávateľom. Až doručením nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v danom konaní dňa 29. októbra 2008 (nález zo dňa 24. septembra 2008), proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok, bolo rozhodnuté o porušení základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a bolo im priznané finančné zadosťučinenie. Ak v doručenom náleze boli konštatované zbytočné prietahy v uvádzanom konaní bez možnosti opravného prostriedku proti rozhodnutiu, teda až v uvedený deň mohla začať plynúť lehota na podanie návrhu za previnenie spôsobením zbytočných prietahov. Ústavným súdom je pritom sledované nielen obdobie samotnej nečinnosti súdu, ale aj procesný postup v danom konaní, kde je opakovane konštatovaný nesústreďený a neefektívny postup v ňom. Nie subjektívne hodnotenie predsedu, resp. vedenia príslušného súdu je teda určujúcim pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania v konkrétnej veci proti konkrétnemu zákonnému sudcovi, ale až rozhodnutie orgánu (Ústavného súdu Slovenskej republiky), ktorému Ústava Slovenskej republiky a zákon zveruje právomoc s konečnou platnosťou o sťažnostiach na prietahy v súdnych konaniach rozhodnúť. Z uvedeného dôvodu teda s výrokom disciplinárneho súdu o zastavení disciplinárneho konania pre oneskorené podanie návrhu nemožno súhlasiť.

K dôvodom odvolania k druhému výroku napadnutého rozhodnutia odvolateľ uviedol, že išlo o právne veci, sp. zn. 15C 35/2006, 15C 74/2006, 15C 53/2008, 15C 77/2008, 15C 23/2004, 15C 24/2008, 15C 103/2006 a 15C 31/2008, pričom v piatich konaniach bolo predmetom sporu peňažné plnenie, v dvoch určenie výživného na plnoleté dieťa a v jednom ochrana povesti právnickej osoby, teda spory, ktoré sú súčasťou bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a ich rozhodovanie nevyžaduje žiadne mimoriadne úsilie, či enormné pracovné nasadenie. Lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku stanovuje ustanovenie § 158 ods. 4 O. s. p. s kompetenčnou právomocou predsedu súdu rozhodnúť „zo závažných dôvodov inak“. Táto právomoc je teda zákonodarcom zverená výlučne predsedovi súdu, ktorý ako jediný je na konkrétnom súde oprávnený závažnosť dôvodov sám posudzovať (v rozsahu svojich práv a povinností môže poveriť zastupovaním podpredsedu súdu v súlade s § 39 zákona č. 757/04 Z. z. v platnom znení). Posudzovanie relevantnosti dôvodov na požiadanie o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudkov, a to aj v danom konkrétnom prípade, prináleží predsedovi, resp. podpredsedovi súdu, k čomu aj u sudkyne JUDr. V O vo vyššie uvádzaných konaniach došlo. Predseda súdu najlepšie pozná objektívne, ale i subjektívne podmienky u jednotlivých sudcov a v ich súdnych oddeleniach, a preto vie aj najobjektívnejšie zvážiť možnosť využitia ustanovenia § 158 ods. 4 O. s. p. Takýto postoj zaujal i zákonodarcia a túto právomoc zveril práve predsedom súdov. Výčitka disciplinárneho súdu štátnej správe tunajšieho súdu o potrebe objektívnejšieho a včasného vyhodnotenia jednotlivých žiadostí sudkyne o predĺženie lehôt na vyhotovenie rozsudkov nie je adekvátne, pretože práve k takémuto objektívnemu posúdeniu aj v daných prípadoch došlo. Disciplinárny súd dôvodí objektívnymi i subjektívnymi skutočnosťami, ktoré mali byť relevantnými dôvodmi spôsobilými zabezpečiť žalovanej sudkyňi predĺženie zákonných lehôt na napísanie rozhodnutí. Ako objektívne dôvody pritom uvádza pracovnú zaťaženosť, intenzitu pojednávaní a účasť na odbornom seminári bez ich bližšej špecifikácie tak, aby ich sám posúdil objektívne. Pokiaľ ide o pracovnú zaťaženosť, nie je, a to ani z vyjadrenia žalovanej sudkyne, zrejmé, o akú nadmernú pracovnú zaťaženosť sa malo jednat' u sudkyne samotnej, ale ani v porovnaní s ostatnými sudcami zaradenými na občianskoprávny úsek tunajšieho súdu. V mesiaci august 2008 (ktorý bezprostredne predchádzal spornému mesiacu) JUDr. V O čerpala 10 dní dovolenku, nápad na jej súdnom oddelení predstavoval 9 vecí a v uvedenom mesiaci rozhodla 10 vecí, z toho 5 rozsudkom a 5 uznesením. Konštatovaný ukazovateľ skôr predpokladá obdobie „oddychové“ bez akejkoľvek pracovnej preťažnosti z titulu výkonu funkcie sudcu. Ani v mesiacoch september a október 2008 podľa štatistických ukazovateľov menovaná sudkyňa nevyvinula

žiadne mimoriadne pracovné úsilie, ktoré by bolo pôvodom aspoň predpokladu jej „mimoriadnej pracovnej zaťažnosti“. Keď v mesiaci september 2008 rozhodla 18 vecí, z toho 16 rozsudkom a 2 uznesením, pri odpracovaní plného počtu pracovných dní a v mesiaci október 2008 len 13 vecí, z toho 11 rozsudkom a 2 uznesením, pri absencii na pracovisku z ospravedlniteľných dôvodov v rozsahu 10 dní. Z obsahu jednotlivých spisov, v ktorých bola podaná žiadosť o predĺženie lehôt na vyhotovenie rozhodnutí, bolo navyše zistené, že sa jednalo o skutkovo a právne nenáročné konania a rozhodnutia v nich neboli tiež nijako obsiahle. Pre objektívne zhodnotenie a porovnanie bola pri posudzovanej žiadosti JUDr. V O o predĺženie lehôt na vyhotovenie rozsudkov z mesiaca september 2008 posúdená i zaťažnosť iných sudcov na občianskoprávnom úseku. Vyhodnocovanou analýzou bolo zistené, že rovnaký alebo vyšší kvantitatívny výkon malo sedem sudcov a štyria rozhodli len o jednu vec menej ako žalovaná sudkyňa, pričom ani jeden z uvedených sudcov v citovanom období nepožiadal o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia a žiadnym spôsobom nedôvodil svojou mimoriadnou pracovnou zaťažnosťou. Pritom je nutné konštatovať, že sa jedná spravidla o sudcov, ktorí prevzali súdne oddelenia so starými, vo väčšine prípadov obsiahlymi reštančnými vecami. Výrazná zaťažnosť JUDr. C v mesiaci september 2008 sa neprejavila ani v nápade nových vecí, ktorých bolo v jej súdnom oddelení 14 (v ostatných súdnych oddeleniach sudcov občianskoprávneho úseku ich bolo 14-16). Vzhľadom na nespochybniteľné konštatované skutočnosti sa u menovanej sudkyne nejednalo o mimoriadnu pracovnú zaťažnosť, ktorou vo väčšine svojich žiadostí argumentovala, ale o zarážajúco nesústredenú organizáciu práce vo svojom súdnom oddelení, ktorá je o to nepochopiteľnejšia, že sa jedná o sudkyňu s dlhoročnými skúsenosťami. Ďalej podľa názoru disciplinárneho súdu relevantným a objektívnym dôvodom, ktorý mala štátna správa súdu pri posudzovaní žiadosti vziať do úvahy, bola intenzita pojednávania. Tu je potrebné poukázať na všeobecne známu skutočnosť nedostatočného priestorového zabezpečenia všetkých košických súdov, ktorá v poslednom období spôsobila zníženie počtu pojednávacích dní určených pre jednotlivých sudcov, a to samozrejme i na tunajšom súde. Oproti predchádzajúcemu obdobiu, keď každý sudca tunajšieho súdu mal rozvrhom práce pre príslušný kalendárny rok určených 8 celých pojednávacích dní v mesiaci, sa uvedeným stavom počet pojednávacích dní a hodín v mesiaci zredukoval. Je pravdou, že v prípade z akéhokolvek dôvodu uvoľnených pojednávacích miestností sudcovia mohli a môžu tieto využívať pre pojednávania v im pridelených veciach, avšak je to na posúdení a zvážení konkrétneho sudcu, aby tak urobil po dôslednej analýze stavu vo svojom súdnom oddelení, ale i subjektívneho pocitu tak, aby v prípade využitia

takejto možnosti nedôvodil svojou neúmernou zaťaženosťou. Funkcia sudcu je takou, ktorá predpokladá objektívne zváženie svojich subjektívnych daností, aby ani pri dôslednom plnení povinností sudcu nemohlo dôjsť nesprávnym prístupom k nežiadúcemu dôsledku. Počet pojednávacích dní v mesiaci je teda rovnako určený pre všetkých sudcov rozhodujúcich na tom istom úseku. Akékoľvek iniciatívne „navýšenie“ počtu týchto dní je vecou konkrétneho sudcu a organizácie práce v jeho súdnom oddelení. Navyše je potrebné uviesť, že analýzou počtu a skladby prejednávanych vecí v mesiaci september 2008 sudkyňou V

O bolo zistené, že počet vytermínovaných vecí bol veľmi nízky, keď napríklad dňa 2. septembra 2008 pojednávala jednu vec, v dňoch 12. septembra 2008, 16. septembra 2008 a 30. septembra 2008 po tri veci a dňa 29. septembra 2008 štyri veci. Zároveň je nutné konštatovať, že sa jednalo o právne nenáročné konania, ktorých predmetom vo viacerých prípadoch boli rozvody manželstva a peňažné plnenia so žalobcami, ktorí vystupujú v stovkách konaní (poisťovne, dopravné podniky, spoločnosť O S a. s.), a už aj vzhľadom na uvedené je rozhodovanie v daných veciach považované za štandardné s predpokladom vynaloženia minimálneho pracovného úsilia na ich prípravu aj rozhodnutie a i vyhotovenie rozhodnutia v daných veciach. Ani z hľadiska časového nemožno hovoriť o „nadmerne zaťažujúcej intenzite pojednávaní“, keď termíny boli žalovanou sudkyňou vytýčené v minimálnych časových intervaloch (napríklad dňa 2. septembra 2008 o 16.00 h., dňa 12. septembra 2008 od 8.30 h. do 10.50 h., dňa 16. septembra 2008 od 16.00 h. do 17.15 h., dňa 29. septembra 2008 od 14.00 h. do 15.20 h. a dňa 30. septembra 2008 od 16.00 h. do 18.00 h.). Posledným z objektívnych dôvodov mala byť účasť JUDr. V C na odbornom seminári, ktorého sa zúčastnila v dňoch 7.-8. októbra 2008. Štátna správa súdu podporuje vzdelávanie všetkých sudcov tunajšieho súdu i odovzdávanie poznatkov z jednotlivých školení a seminárov nezúčastneným kolegom. Sudcovia zvažujú svoju účasť podľa navrhovaných tém i pracovných povinností v danom období (vytermínované veci a podobne). Je opäť na subjektívnom zvážení každého konkrétneho sudcu, či sa určitého odborného seminára zúčastní, alebo nie. Opäť sa ale predpokladá také posúdenie, ktoré nebude spôsobilé ohroziť plnenie zákonom zverených povinností a už vôbec nie ohroziť zdravie sudcu. Toto pôsobenie musí ale vykonať každý sudca podľa zváženia svojich možností, schopností a daností a nemožno očakávať od štátnej správy súdu, že subjektívne zváženou účasťou sudcu na seminári bude tento argumentovať ako dôvodom neplnenia základných povinností sudcu. Za relevantné subjektívne dôvody uvádzané disciplinárnym súdom bolo stanovené čerpanie dovolenky, rehabilitačný pobyt, úplná pracovná vyčerpanosť a následná práceneschopnosť. Je pravdou, že v mesiaci október

2008 čerpala sudkyňa JUDr. V O dovolenku, a to v rozsahu jedného dňa (3. októbra 2008). Ťažko uveriť argumentu, že práve tento jediný deň bol dôvodom nenapísania rozsudkov v zákonom stanovenej lehote v ôsmich v mesiaci september rozhodnutých veciach. Pokiaľ ide o účasť na rehabilitačnom pobyte, na ktorý má menovaná sudkyňa zákonný nárok, tento je vopred plánovaný a sudcovia sa ho nezúčastňujú „zo dňa na deň“. Je to obdobie dlhšie trvajúcej dovolenky na zotavenie, pred ktorou si sudcovia zariadia svoje pracovné povinnosti tak, aby z ich strany nemohlo dochádzať práve v dôsledku ich neprítomnosti na pracovisku k porušovaniu zákona. Takýto postup si osvojili a rešpektujú ho i funkčne omnoho mladší sudcovia ako práve JUDr. V O

O to zarážajúcejšie je tvrdenie sudkyne uvedené v poslednom odseku na strane 6 rozhodnutia disciplinárneho súdu, že nemala ani vedomosť o tom, že vedenie súdu nebude súhlasiť s predĺžením lehoty na vyhotovenie rozhodnutí, a o tom, že jej žiadostiam nebolo vyhovené, sa dozvedela až po návrate z rehabilitačného pobytu dňa 28. októbra 2008. Sama žalovaná sudkyňa teda potvrdila, že vypracovaniu rozsudkov v zákonom stanovenej lehote nevenovala žiadnu pozornosť, keď na plánovaný rehabilitačný pobyt odišla bez toho, aby zistila, či vo vyššie uvádzaných konaniach jej žiadostiam o predĺženie lehôt na vyhotovenie rozsudkov predseda súdu vyhovel. V piatich z ôsmich prípadov dokonca požiadala o predĺženie lehôt až dňa 31. októbra 2008, teda po návrate z rehabilitačného pobytu. Otázka úplnej pracovnej vyčerpanosti a následnej práceneschopnosti, ako ďalší „subjektívne relevantný dôvod“, bola spochybnená v rámci mojej argumentácie ohľadom „objektívne relevantného dôvodu pracovnej zaťaženia“. Odvolateľ zdôrazňuje, že pri objektívnom porovnaní s ostatnými sudcami zaradenými na rovnaký úsek (rozhodovanie v agende C) nebola JUDr. O ničím viac zaťažená a počet rozhodnutých vecí v jej súdnom oddelení sa pohyboval na úrovni priemeru. Dokonca v počte rozhodnutých reštančných vecí starších ako 3 roky, ktorých počet bol u menovanej 2, bolo až osem sudcov, ktorí rozhodli rovnaký, ale spravidla vyšší počet takýchto vecí. Práceneschopnosť menovanej sudkyne trvala odo dňa 30. októbra 2008, teda začala v čase, keď šesť z ôsmich nenapísaných rozsudkov malo byť už vypracovaných a odoslaných. V piatich veciach bola žiadosť o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku vypracovaná sudkyňou až 31. októbra 2008, teda v čase práceneschopnosti. Vzhľadom na termíny vyhlásenia rozsudkov (22. septembra 2008 až 1. októbra 2008) práceneschopnosť sudkyne, ktorá trvala od 30. októbra 2008, v žiadnom prípade nemohla byť dôvodom na predĺženie lehôt na vyhotovenie rozhodnutí vo vyššie uvádzaných konaniach. Vo všeobecnosti práceneschopnosť možno považovať za „závažný dôvod“, ako ho má na mysli zákonné znenie ustanovenia § 158 ods. 4 O. s. p., avšak

len v prípade, ak sa táto práceneschopnosť vyskytne v rámci lehoty zákonom určenej na vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia. V takomto prípade je uvedený zákonný inštitút využívaný aj na ochranu sudcov, a to i na tunajšom súde. JUDr. O   uvádzaný argument o suplovaní managementu v posudzovanom období v dôsledku prípravy vyššej súdnej úradníčky na justičnú skúšku je irelevantný, a to z dvoch dôvodov. Prvým je skutočnosť, že rozvrhom práce sú každému vyššiemu súdnemu úradníkovi určení dvaja zastupujúci vyšší súdni úradníci, ktorí neprítomného vyššieho súdneho úradníka v potrebnej miere zastupujú. Druhým je fakt, že pri dlhodobejšej absencii jedného, či viacerých vyšších súdnych úradníkov z rôznych ospravedlniteľných dôvodov je stále touto neprítomnosťou „postihnutých“ viacero sudcov, pričom s touto skutočnosťou sú konfrontovaní a danému stavu prispôbia v kritickom období prácu vo svojom súdnom oddelení. Ani v jednom prípade nevznikol doposiaľ problém nevyhotovenia rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote sudcom v dôsledku neprítomnosti jemu prideleného vyššieho súdneho úradníka. Je minimálne zvláštne konštatovanie disciplinárneho súdu, ktorým kritizuje postup vyššej súdnej úradníčky. Pokiaľ disciplinárny súd sám konštatuje, že v tomto prípade išlo o jednoduché rozhodnutie a s napísaním konceptu by nemal mať problém žiaden vyšší súdny úradník, je pre odvolateľa nepochopiteľné, že zákonná sudkyňa takýto jednoduchý rozsudok, navyše s opatrovníčkou na strane žalovanej, v zákonom stanovenej lehote nevyhotovila, keďže vyhotovenie takéhoto rozsudku by si i s ohľadom na jeho obsiahlosť vyžadovalo od skúsenej sudkyne, akou JUDr. V   O   nepochybne je, len minimálne pracovné úsilie, a to i bez vypracovania jeho konceptu vyššou súdnou úradníčkou. Odvolateľ poukazuje na to, že nie je povinnosťou predsedu súdu uvádzať dôvod nepredĺženia lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, ale len dôsledne zvážiť závažnosť predložených argumentov obsiahnutých v predloženej žiadosti. Sama žalovaná sudkyňa priznala, že porušila zákon, keď uvádza, že „rozhodnutia vo všetkých týchto konkrétnych veciach, napriek tomu, že jej nebola predĺžená lehota, napísala v podstate v tých lehotách, o ktoré požiadala, aby jej ich predseda súdu predĺžil. Všetky veci sú už právoplatne skončené.“ Podľa odvolateľa základnou a prvoradou povinnosťou sudcu je ale rešpektovať zákon, teda aj vyhotovovať rozhodnutia v zákonom stanovených lehotách. Sudca nemôže vyhotoviť rozsudok „v podstate“ v lehote, ktorú si sám určí. Je jeho povinnosťou vyhotoviť rozsudok v zákonom stanovenej lehote, ak predseda súdu (ako jediný oprávnený) zo závažných dôvodov nerozhodne inak. Odvolateľ nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím disciplinárneho súdu a trvá na podanom návrhu zo dňa 18. novembra 2008 v celom rozsahu. Poukazuje na záver na skutočnosť, že v prípade nevyhovenia jeho odvolaniu, a to predovšetkým v súvislosti s druhým výrokom vyššie

citovaného rozhodnutia disciplinárneho súdu, vznikne nežiadúci a neprípustný precedens, že samotnými sudcami nemusí byť rešpektovaný zákon, práve naopak, nerešpektovanie zákona napríklad i porušením zákonom stanovenej lehoty na napísanie rozhodnutia nie je disciplinárnym previnením.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila sudkyňa JUDr. V O . písomným podaním z 24. augusta 2009, ktoré bolo doručené disciplinárnemu súdu 27. augusta 2009. Vo vyjadrení uvádza, že rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu považuje za správne vo všetkých výrokoch a navrhuje, aby odvolací súd odvolanie predsedu Okresného súdu K zamietol ako nedôvodné. Prvostupňový súd rozhodol správne, ak disciplinárne konanie pre skutok, že vo veci Okresného súdu K sp. zn. 15C 345/2000, mala konať so značnými zbytočnými priet'ahmi, zastavil, pretože návrh bol podaný oneskorene. Ani samotný predseda Okresného súdu K repopiera, že v predmetnej veci podali účastníci konania sťažnosť na priet'ahy v konaní, ktorú on vyhodnotil ako nedôvodnú, čo bolo účastníkom oznámené v odpovedi zo 14. mája 2008. Ak bol návrh na začatie disciplinárneho konania podaný na pošte dňa 20. novembra 2008, bol podaný po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Predseda Okresného súdu K preskúmal dôvody sťažnosti na priet'ahy v tomto konaní, takže o priet'ahoch mal a mohol vedieť najneskôr v deň, kedy písal sťažovateľom odpoveď, t. j. 14. mája 2008. Odvtedy sa skutkové okolnosti vo veci a v spise nezmenili, iba Ústavný súd Slovenskej republiky inak vyhodnotil skutkovú situáciu, a to z objektívneho hľadiska existencie priet'ahov, bez skúmania miery zavinenia tých-ktorých subjektov. Poukazuje na dôvody uvedené v jej písomnom vyjadrení z 15. januára 2009 k návrhu na začatie disciplinárneho konania v tom zmysle, že Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhoduje o porušení práva sťažovateľa zo strany sudcu, ale štátu či súdu ako orgánu štátu, nakoľko v súlade s ustanovením § 21 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov účastníkmi konania pred Ústavným súdom sú sťažovatelia a dotknuté sudy ako orgány štátu. Tak Ústavný súd Slovenskej republiky, ako aj Európsky súd pre ľudské práva zisťuje, či došlo k porušeniu namietaného práva, ale otázkou zavinenia konkrétneho sudcu alebo niektorého zo sudcov v senáte, ktorý vo veci konal a rozhodoval, sa nezaobera; konečne sudca nie je ani účastníkom tohto konania. Zodpovedným v týchto konaniach je štát, nie sudca ako fyzická osoba. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je rozhodnutím o vine sudcu, ktorým by mal byť predseda súdu, či disciplinárny súd viazaný. Obdobnú argumentáciu použila Súdna rada Slovenskej republiky vo svojom stanovisku k poslaneckému

návrhu na vydanie zákona, ktorým sa mal zmeniť a doplniť zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich. Takýto postup je zrejmý aj v danej veci, pretože Ústavný súd posudzoval práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov z objektívneho hľadiska, nie z hľadiska zodpovednosti konkrétneho sudcu, pričom nerozlišoval obdobia, kedy bol spis v dispozícii okresného súdu, kedy súdu krajského, pretože toto nie je ani jeho úlohou. Sudkyňa zároveň poukazuje aj na judikát Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. IV US 302/02 z 3. októbra 2002, ktorý rieši otázku počiatku lehoty pre podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi, pretože je možné argumentáciu tohto rozhodnutia použiť aj v Slovenskej republike. K dôvodom odvolania proti druhému výroku rozhodnutia disciplinárneho súdu sudkyňa uvádza, že predseda Okresného súdu K v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho súdu v tomto výroku neuvádza nové skutočnosti, iba ich hodnotí odlišne ako disciplinárny súd. V písomnom vyjadrení z 15. januára 2009 k návrhu na začatie disciplinárneho konania rozoberá svoju situáciu z objektívneho, ako aj subjektívneho hľadiska, pričom vyhodnotenie uvedených skutočností disciplinárnym súdom považuje za správne. Rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu v tomto výroku je zákonné, a preto v celom rozsahu poukazuje na výstižné a presvedčivé dôvody v odôvodnení jeho rozhodnutia. V konečnom dôsledku navrhuje, aby odvolací súd odvolanie predsedu Okresného súdu K zamietol ako nedôvodné.

Odvolací senát poukazuje na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Osobitným predpisom je v tomto prípade Trestný poriadok.

Odvolací súd predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť, zistil, že odvolanie navrhovateľa bolo podané včas, v lehote stanovenej § 131 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 131 ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť

napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. K procesnému postupu odvolací súd poznamenáva, že napadnuté rozhodnutie trpí takými chybami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí, a preto o odvolaní navrhovateľa rozhodol na neverejnom zasadnutí.

Po splnení preskúmvacej povinnosti odvolací súd zistil, že odvolanie je dôvodné.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v súhrne správne zhodnotí. Zhodnotenie dôkazov musí súd vykonávať tak, že uváži všetky okolnosti jednotlivo i v ich súhrne. Aby súd mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine.

Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal, a musí z nich logicky a jednoznačne vyplývať „vnútorné presvedčenie“ sudcu, ktoré sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu. Najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonávaných dôkazoch a vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov zákon nepriznáva žiadnemu dôkazu a priori osobitný význam.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa pod bodom I/ výroku je predčasné a pre nedostatok dôvodov aj nepreskúmateľné. Dôvody, o ktoré opiera súd prvého stupňa svoje rozhodnutie, nemajú oporu v obsahu spisu a ani v dokazovaní vykonanom na ústnom pojednávaní. Záver o začiatku plynutia lehoty na podanie návrhu na disciplinárne konanie v zmysle § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov nepovažuje odvolací súd za správny. Lehota určená § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. nezačala plynúť

len od odpovede oprávneného orgánu na sťažnosť na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 15C 345/2000 účastníka konania. Podľa skutkovej vety návrhu na disciplinárne konanie sa sudkyňa skutku pod bodom I/ mala dopustiť tak, že „vo veci Okresného súdu K sp. zn. 15C 345/2000, ktorá jej bola pridelená, konala so značnými zbytočnými prietahmi.“ Navrhovateľ teda nešpecifikoval žiadne konkrétne medziobdobie, v ktorom mala sudkyňa spôsobiť zbytočné prietahy. Svojím návrhom ale vymedzil obdobie od pridelenia veci sudkyňi do podania návrhu na disciplinárne konanie, ktoré považuje za zbytočné prietahy v konaní, teda do 24. novembra 2008, kedy bol návrh doručený príslušnému súdu.

Podľa § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom súde do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení...

K výkladu citovaného zákonného ustanovenia odvolací súd poznamenáva, že definitívny záver o disciplinárnom previnení sudcu môže vysloviť po dokazovaní vykonanom zákonným spôsobom len nestranný a nezávislý tribunál (disciplinárny súd). Oprávnený orgán podaním návrhu na disciplinárne konanie vyjadruje svoje subjektívne hodnotenie zisteného skutkového stavu. Samotný návrh na disciplinárne konanie je vo svojej podstate obvinením sudcu z disciplinárneho previnenia. Oprávnený orgán v drvivej väčšine zisťuje skutkový stav na základe určitého podnetu (sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, konanie pred Ústavným súdom o sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, nález Ústavného súdu o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote, správa o výsledku revízie podľa § 61 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a podobne). Predseda súdu môže zisťovať skutkový stav aj na základe zákonom priznaných oprávnení (§ 53 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov). O zbytočných prietahoch v konaní sa oprávnený orgán dozvie, keď po vyhodnotení zisteného skutkového stavu (spravidla po vykonaní previerky spisu) nadobudne presvedčenie, že sudca vo veci koná so zbytočnými prietahmi. Tento moment môže (ale nemusí) byť totožný s momentom, kedy sa oprávnený orgán „dozvedel“ o disciplinárnom previnení. Oprávnený orgán totiž nemusí zbytočné prietahy považovať za disciplinárne previnenie, ale vec môže vybaviť inak a návrh na disciplinárne konanie nepodá. Lehota určená § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov nemôže začať plynúť odo dňa, kedy oprávnený orgán „mal a mohol vedieť“ o prípadných

zbytočných prietáhoch. Záver súdu prvého stupňa o ustálení dňa, kedy začala plynúť v predmetnej veci lehota na podanie návrhu na disciplinárne konanie, nemá oporu v zákone. Vyplýva to zo samotného textu ustanovenia § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, keď lehota šiestich mesiacov začína plynúť odo dňa, kedy sa oprávnený orgán dozvedel o disciplinárnom previnení a nie odo dňa, kedy oprávnený orgán mal a mohol vedieť o zbytočných prietáhoch, ako nesprávne ustálil súd prvého stupňa.

Z obsahu odpovede predsedu okresného súdu, Spr. č. 49/2008 zo 14. mája 2008, na sťažnosť účastníčky konania na prietahy v konaní, ale i z vyjadrenia k sťažnosti, Spr. č. 79/2008 zo 16. júla 2008, adresovanej Ústavnému súdu Slovenskej republiky, nevyplýva ani náznak hodnotenia súdneho konania ako konania poznačeného zbytočnými prietahmi zavinenými konajúcou sudkyňou. Z toho plynie, že oprávnený orgán sa o disciplinárnom previnení sudkyne JUDr. O nedozvedel najneskôr dňa 14. mája 2008, ako tvrdí súd prvého stupňa.

Nie je sporné, že lehota určená § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov je zákonnou lehotou, z toho vyplýva, že jej zachovanie je súd povinný skúmať z úradnej povinnosti. S poukazom na skutkovú vetu návrhu na disciplinárne konanie musí súd prvého stupňa primárne ustáliť, či vôbec došlo k zbytočným prietahom zavinením zákonnej sudkyne v konaní vo veci Okresného súdu K vedenej pod sp. zn. 15C 345/2000, ak áno, v akom období, ktoré zbytočné prietahy môžu byť kvalifikované ako disciplinárne previnenie, kedy sa o ňom dozvedel oprávnený orgán, a teda, či podal návrh na disciplinárne konanie v zákonnej lehote.

Napadnuté rozhodnutie v bode I/ v podstate znamená, že sudkyňa sa síce dopustila disciplinárneho previnenia, ale návrh na disciplinárne konanie bol podaný oneskorene. Ak by totiž súd prvého stupňa zistil, že sudkyňa sa nedopustila skutku, ktorý jej je kladený za vinu, nemohol by vysloviť, že návrh na disciplinárne konanie bol podaný oneskorene, ale sudkyňu by musel oslobodiť. Spôsob meritórneho rozhodnutia má význam aj pre samotného sudcu.

Na druhej strane z obsahu spisu vyplýva, že oprávnený orgán (predseda súdu) zisťoval vo veci sp. zn. 15C 345/2000 skutkový stav v roku 2008 najmenej dvakrát, o čom svedčí jeho stanovisko pod č. Spr. 49/2008 zo 14. mája 2008 a č. Spr. 79/2008 zo 16. júla 2008. Zo spisu ale nevyplýva, či po doručení dňa 29. októbra 2008 Nálezom Ústavného súdu Slovenskej

republiky, č. k. 24. septembra 2008 boli zisťované nedostatky v celkovom postupe sudkyne od pridelenia veci.

Rešpektovanie princípu dvojinštančnosti neumožňuje odvolaciemu súdu nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa pri zisťovaní skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Lehota šiestich mesiacov je dostatočne dlhá na to, aby oprávnený orgán zistenia zo spisu vyhodnotil a prijal prípadné závery. Súd prvého stupňa nezisťoval, ako sa zmenil skutkový stav, ktorý bol podkladom pre podanie návrhu na disciplinárne konanie, od skutkového stavu zisteného ako podklad k stanoviskám č. Spr. 49/2008 zo 14. mája 2008 a č. Spr. 79/2008 zo 16. júla 2008. Z obsahu stanovísk totiž vyplýva, že oprávnený orgán nezistil zbytočné prieťahy v konaní, ale v návrhu na disciplinárne konanie už tvrdí úplne iný záver. Tieto zásadné rozpory v hodnotení zisteného skutkového stavu oprávneným orgánom sa súd prvého stupňa ani nepokúsil odstrániť, pretože zo zápisníc o ústnom pojednávaní vyplýva, že konal bez prítomnosti oprávneného orgánu, ktorý navrhol disciplinárne konanie.

Len na základe riadne zisteného skutkového stavu zákonným spôsobom môže súd prvého stupňa zákonne a spravodlivo rozhodnúť o návrhu na disciplinárne konanie.

Vo vzťahu k druhému výroku napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa síce správne zistil skutkový stav, ale z neho odvodené závery sú neudržateľné. Súd prvého stupňa rozhodol v danej veci celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez toho, že by tento výrok mal rozumný základ v obsahu spisu.

Podľa § 158 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak, rozsudok sa vyhotoví a odošle do tridsiatich dní odo dňa jeho vyhlásenia; vo veciach týkajúcich sa maloletých detí sa rozsudok vyhotoví a odošle do desiatich dní odo dňa jeho vyhlásenia.

Z dikcie zákona vyplýva jednoznačne povinnosť sudcu rozsudok vyhotoviť a odoslať do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia. Zákom určenú lehotu môže zo závažných dôvodov zmeniť rozhodnutím len predseda súdu v rámci zákonom zverenej právomoci. Lehotu určenú § 158 ods. 4 O. s. p. môže predseda súdu rozhodnutím len predĺžiť a nie skrátiť. Pre sudcu je primárna lehota určená zákonom v ustanovení § 158 ods. 4 O. s. p. bez ohľadu na to,

či žiadosť o predĺženie lehoty podal alebo nie. Sudca nemá zákonom automaticky priznané právo na predĺženie lehoty určenej § 158 ods. 4 O. s. p., teda samotné podanie žiadosti, bez ohľadu na dôvody žiadosti, nezbavuje sudcu do rozhodnutia predsedu súdu o predĺžení lehoty na vyhotovenie rozsudku povinnosti konať v lehote určenej § 158 ods. 4 O. s. p.

Z dikcie zákona „...pokiaľ predseda súdu nerozhodne inak...“ nevyplýva pre predsedu súdu povinnosť vydať aj iné rozhodnutie ako rozhodnutie o predĺžení lehoty. Z povahy veci ale možno ustáliť, že aj predseda súdu svojimi riadiacimi aktami je povinný zabezpečiť transparentné prostredie na pracovisku pre organizáciu práce aj samotnými sudcami. Predseda súdu by teda mal bez zbytočného odkladu sudcovi oznámiť svoje stanovisko k žiadosti o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku, ak tak ale nespraví, pre sudcu platí lehota určená § 158 ods. 4 O. s. p.

Súd prvého stupňa vyslovil, že skutok, ktorý sa stal, nie je disciplinárnym previnením a v rámci odôvodnenia svojho záveru podrobil kritike postup štátnej správy súdov (?) pri hodnotení žiadosti sudkyne o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku, ako i postup vyššej súdnej úradníčky. Na druhej strane hodnotí dôvody žiadosti sudkyne o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku za legitímne aj relevantné.

V prebiehajúcim konaní je povinnosťou a právomocou disciplinárneho súdu rozhodnúť o návrhu na disciplinárne konanie, ktorý bol podaný pre konkrétny skutok na konkrétneho sudcu. Disciplinárny súd ale nemá dostatok právomocí, aby posudzoval rozhodnutie predsedu súdu o žiadosti sudcu na predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku. Zákon túto formu rozhodnutia zveruje výlučne predsedovi súdu a pokiaľ činnosť predsedu súdu samotného nie je predmetom disciplinárneho konania, disciplinárny súd nemôže preskúmavať správnosť postupu predsedu súdu pri posudzovaní žiadosti sudcu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku. Skutočnosť, že súd prvého stupňa považuje dôvody sudkyne, na základe ktorých žiadala o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudkov, za legitímne a relevantné, neznamená, že tieto dôvody mal predseda súdu v rámci svojej autonómnej rozhodovacej činnosti považovať za závažné dôvody, na základe ktorých by predĺžil sudkyňi lehotu na vyhotovenie rozsudkov. Na tomto mieste treba poznamenať, že podľa zákona dôvody, na základe ktorých predseda súdu rozhodne o predĺžení lehoty na vyhotovenie rozsudku, musia byť závažné a nie legitímne alebo relevantné.

Stavu veci a zákonu nezodpovedá ani spôsob hodnotenia činnosti vyššej súdnej úradníčky vo veci sp. zn. 15C 77/2008 so záverom, že postup v tejto veci nie je možné vyčítať sudkyňi. Tento záver nie je správny. Zodpovednosť štátu sa môže spojiť s nesprávnym postupom, ako aj s nečinnosťou, pričom štát znáša zodpovednosť nielen za nedostatky v postupe sudcov, ale aj za ďalšie osoby vstupujúce do konania v oficiálnom postavení. Aj takto zapríčinené nedostatky sa pripisujú sudcovi, ktorý je zodpovedný za prípravu veci a rýchle vedenie konania. Z toho vyplýva skutočnosť, že sudca je zodpovedný za prípravu veci a rýchle vedenie konania aj v prípade, ak do konania vstupujú ďalšie osoby v oficiálnom postavení. To znamená, že sudkyňa zodpovedá v plnom rozsahu aj za postup vo veci sp. zn. 15C 77/2008 a zodpovednosti za postup v tejto veci ju nezbavuje ani skutočnosť, že poverila vyššiu súdnu úradníčku prípravou konceptu rozsudku.

Odvolací súd nepovažuje za správny ani záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého „...by bolo vhodné, aby inštitút upravený v ustanovení § 158 ods. 4 O. s. p. bol využívaný aj na ochranu sudcov...“ Tento záver je hlbokým nepochopením zmyslu ustanovenia § 158 ods. 4 O. s. p. Toto ustanovenie nie je na ochranu sudcov, ale zabezpečuje ochranu práva účastníka konania na konanie bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote. Stav právnej neistoty, kvôli ktorej sa občan obrátil na orgán súdnej moci, je odstránený len právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím. Pre účastníka konania je vyhlásenie rozhodnutia len jedným (i keď podstatným) úkonom súdu smerujúcim k odstráneniu právnej neistoty. K tomu, aby medzi vyhlásením rozhodnutia a písomným vyhotovením rozsudku a jeho odoslaním neuplynula lehota neprimerane dlhá, zákonodarca určil konkrétnu lehodu na vyhotovenie a odoslanie rozsudku. V tejto súvislosti treba totiž poukázať na ustanovenie § 159 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. Ustanovenie § 158 ods. 4 O. s. p. teda neslúži na ochranu sudcov, ale slúži na ochranu ústavného práva účastníka konania na konanie bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote.

Súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov pri druhom skutku nepostupoval dôsledne, neuvážil všetky okolnosti prípadu, hodnotenie dôkazov je nelogické a z týchto dôvodov je napadnuté rozhodnutie v tejto časti neudržateľné.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa výroku napadnutého rozhodnutia bola sudkyňa oslobodená spod návrhu na disciplinárne konanie preto, lebo skutok nie

je disciplinárnym previnením. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že zákon č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov v ustanovení § 129 ods. 4 konkretizuje dôvody, pre ktoré disciplinárny senát sudcu oslobodí. Podľa citovaného ustanovenia ak disciplinárny senát dôjde k záveru, že sa sudca disciplinárneho previnenia alebo priestupku nedopustil, alebo že mu nemožno disciplinárne previnenie alebo priestupok preukázať, sudcu oslobodí. Dôvody oslobodenia sú teda taxatívne vymenované a nie je žiaden dôvod použiť iné dôvody z iného právneho predpisu. Dôvod, pre ktorý bola sudkyňa oslobodená spod návrhu na disciplinárne previnenie, nemá teda oporu v ustanovení § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Na druhej strane ustanovenia § 163 ods. 1, 2 Tr. por. predpisujú zákonné náležitosti rozsudku. Medzi tieto zákonné náležitosti nepatrí označenie obhajcu, ktorý vo veci obhajuje obvinenú osobu. Navyiac odvolací súd poznamenáva, že obvinený sudca má právo zvoliť si obhajcu z radov advokátov alebo sudcov pre disciplinárne konanie a nie právneho zástupcu, ako je nesprávne uvedené v úvodnej časti napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por., a preto ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Právnym názorom treba rozumieť názor odvolacieho súdu vyslovený v otázkach procesného aj hmotného práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 5. októbra 2009

JUDr. Pavol P o l k a, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: M I